

Buisjes? Leonoor snapt er niks van.
'Is dat net zoiets als de buizen van de waterleiding, of de buizen van de verwarming? Die buizen passen toch niet in mijn oren?' vraagt ze verbaasd.
Leonoor hoort niet zo goed. Daarom moet ze naar de kno-arts, die vaststelt dat ze buisjes in haar oren moet.

Kinderen zien vaak op tegen een bezoek aan de dokter of het ziekenhuis, omdat ze zich geen voorstelling kunnen maken van wat hen te wachten staat. De serie 'De ziekenboeg' bereidt ouders en kinderen voor op de behandeling of helpt ze bij de verwerking ervan. De informatieve, vlot geschreven verhalen vertellen vanuit de belevingswereld van een kind over een ziekte, aandoening of medische ingreep. De vele illustraties ondersteunen en verluchtigen de situaties en verduidelijken de gebruikte medische voorwerpen. Achterin staat nuttige informatie voor de ouders.

***Het oor van Leonoor* beschrijft precies wat er gebeurt als je buisjes in je oren moet. Deze op zich niet ernstige ingreep moeten veel kinderen ondergaan en vereist een goede begeleiding.**

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 242 4

9 789051 162424

DE ZIEKENBOEG

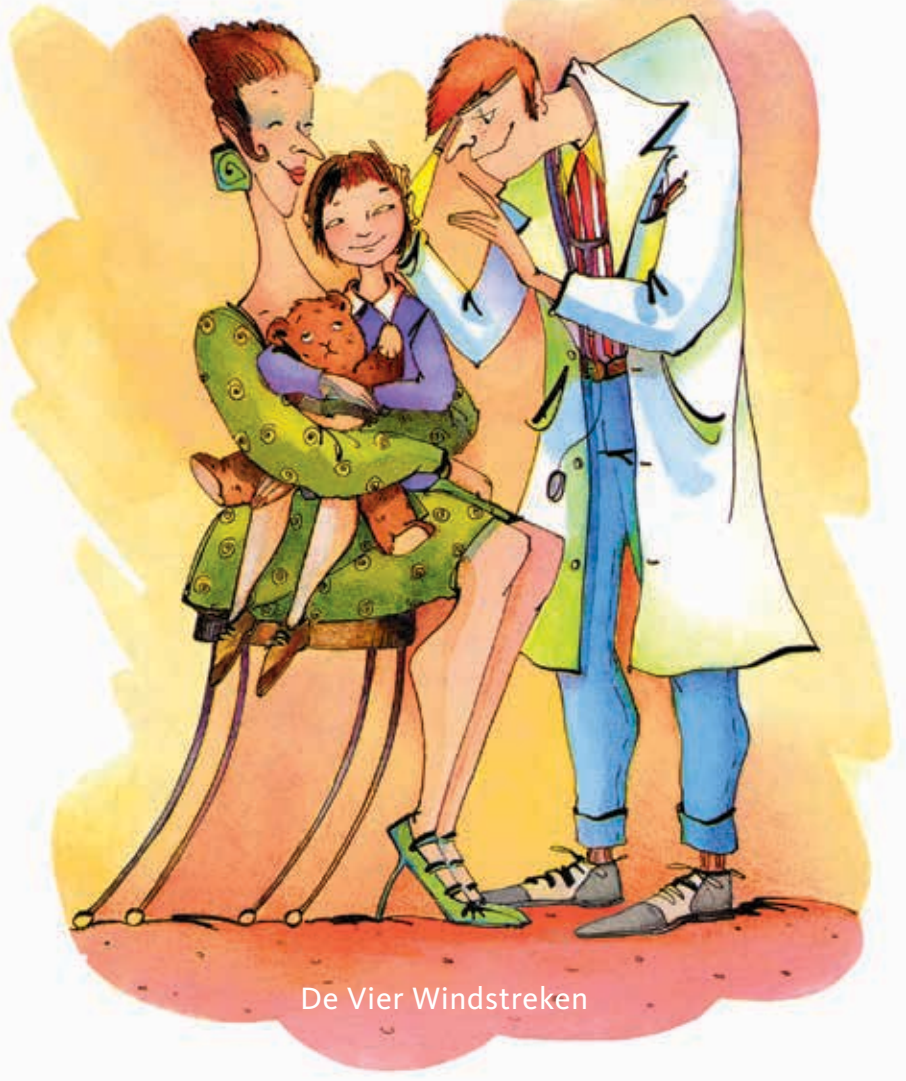
Kliphuis – Van Vliet Het oor van Leonoor De Vier Windstreken

DE ZIEKENBOEG

Het oor van Leonoor

Christine Kliphuis
Helen van Vliet

Over buisjes in je oren

De Vier Windstreken

Met dank aan Marco Franken,
KNO-arts Reinier de Graaf Groep, Delft

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2013 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Christine Kliphuis
Omslag en illustraties van Helen van Vliet
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 213 / ISBN 978 90 5116 242 4

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst van Christine Kliphuis
met illustraties van Helen van Vliet

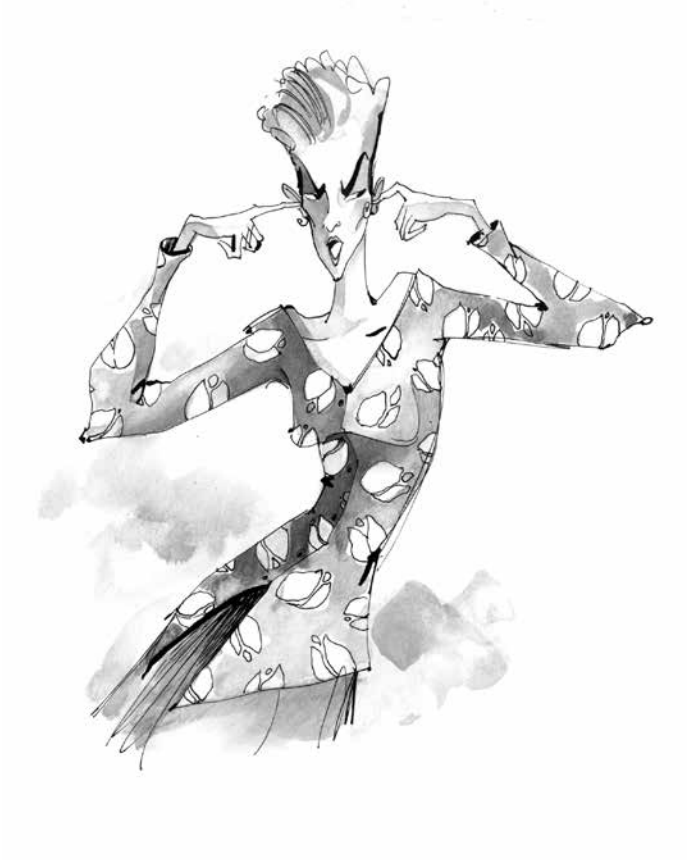
Het oor van Leonoor

Over buisjes in je oren

De Vier Windstreken

Leonoor moet naar de orendokter, want haar vader en moeder hebben gemerkt dat Leonoor niet goed hoort. Als ze televisie kijkt, zet Leonoor het geluid steeds zó hard aan, dat haar moeder roept: ‘Leonoor, zet die televisie zachter! Ik krijg er hoofdpijn van!’

En als mama tegen haar praat, hoort Leonoor het heel vaak niet.
'Leonoor!' roept haar moeder dan. 'Leonoor! Luister nou naar me! Moet ik alles drie keer tegen je zeggen?'
Leonoor snapt niet dat mama soms boos wordt. Ze wil best luisteren, maar ze hoort niet

dat mama iets zegt. Mama praat gewoon heel zacht, vindt Leonoor.
'Er klopt iets niet met jouw oren,' zegt mama tegen haar. 'We gaan ze laten nakijken.'

Een tijdje later gaat Leonoor met haar moeder naar de KNO-arts: de keel-, neus- en oorarts. ‘Dat is een dokter die heel veel weet van kelen, neuzen en oren,’ vertelt haar moeder.

De dokter werkt in het ziekenhuis. Leonoor vindt het wel een beetje eng, ze is nog nooit in het ziekenhuis geweest. Het is een groot gebouw. Ze lopen door lange gangen en daarna moeten ze nog op hun beurt wachten in de wachtkamer van de dokter. Er zitten nog meer kinderen te wachten. Wat zouden die kinderen hebben, denkt Leonoor. Misschien horen zij ook niet goed.

De dokter is gelukkig heel aardig.
‘Dag Leonoor,’ zegt hij. ‘Mag ik eens in je oren kijken? Jij mag zeggen welk oor eerst moet.’
‘Eerst die,’ zegt Leonoor, en ze wijst op haar rechteroor.
‘Oké,’ zegt de orendokter. ‘Eerst dit oor van Leonoor!’

Dat rijmt, Leonoor moet ervan lachen. Ze mag bij mama op schoot zitten. Dan kijkt de orendokter met een soort toetertje in allebei haar oren.
'Hier zit een lampje in. Daarmee kan ik de binnenkant van je oren goed zien,' legt hij uit. Het toetertje voelt gek in haar oor, maar het doet geen pijn.
'Je oren werken niet helemaal goed,' vertelt de orendokter. 'Daar gaan we wat aan doen.'
Leonoor krijgt een sticker en dan gaan ze weer naar huis.

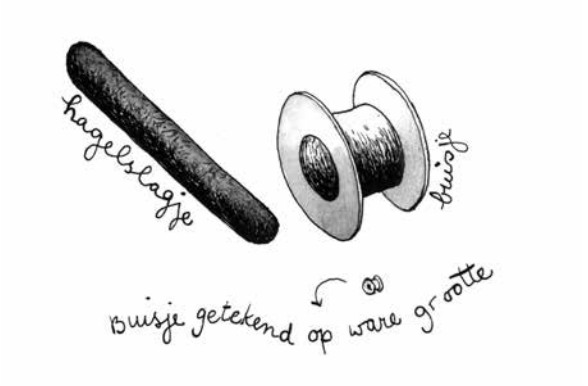
Thuis vertelt mama nog eens wat de orendokter heeft gezegd.
'In je oor zit een soort luidsprekertje. Dat heet het trommelvlies,' legt ze uit. 'Bij jou zit achter dat trommelvlies plakkerig spul in de weg. Het lijkt wel een beetje op lijm. Het trommelvlies kan daardoor niet goed werken. En daardoor hoor je niet goed. Snap je?'

Leonoor denkt diep na. 'Dus mijn luidsprekertje zit een beetje vastgeplakt?' vraagt ze.
'Ja, zoiets is het!' zegt mama. 'De orendokter gaat dat plakspul weghalen. En daarna zet hij buisjes in je trommelvlies. Dan kan het luidsprekertje niet opnieuw vast gaan plakken.'

Buisjes? Leonoor snapt er niets van. ‘Is dat net zo iets als de buizen van de waterleiding, of de buizen van de verwarming? Die buizen passen toch nooit in mijn oren?’ vraagt ze verbaasd.

‘Nee hoor,’ zegt mama. ‘Het zijn piepkleine buisjes, zo klein als een hagelslagje.’

‘Maar hoe maakt hij die buisjes dan in mijn oren?’ vraagt Leonoor. ‘Dat doet vast pijn en dat wil ik niet!’

‘Nee hoor, je voelt er helemaal niets van,’ zegt mama. ‘Je krijgt eerst een kapje op, en dan val je vanzelf in slaap. Dat heet narcose. Narcose is geen gewone slaap, maar een doktersslaap. En als je wakker wordt, is het klaar. Dan mag je meteen weer met ons mee naar huis. Je hoeft niet in het ziekenhuis te blijven.’

‘Een kapje op? Wat is dat nou weer?’ roept Leonoor. ‘Krijg ik een kapje van het brood op mijn hoofd? Of is het een mutsje, net als van Roodkapje?’